

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

La falsa rutina de les cues

La cua d'ahir no tenia fi. En realitat, ja fa quatre anys que va perdre la paraula fi. Un senyor gran, d'anys i de vida, pujava la rampa lentament i quan allargava la mà per demanar la fitxa, era d'una correcció i unes maneres que es van aprendre ja fa molts anys. Saludava, comentava la renúncia del Papa a una monja, aquesta li donava una de les 400 fitxes que es reparteixen cada dia i ell entrava al menjador. L'home devia tenir casa, però traslluïa soledat.

La senyora que li venia darrere és d'aquells éssers que carreguen amb tota la vida en un carret de **Diògenes**. Arribava en silenci. Només allargava la mà i entrava capcota, vestida de negre, arreglada prou per seguir vivint. La filera avançava i tota ella era grisa i marró, i era de tot menys àgil i amb vida. Arribava un home d'uns 50 anys. Ben vestit –pantalons blancs–, afaitat i amb una carpeta de currículums sota el braç. La crisi el va deixar caure en aquella cua, però no ha tirat la tovallola.

Sense que ningú ho hagués establert, hi havia dos grups. La gent gran, els sols, els que busquen feina, els que viuen en bancs i els que encara tenen energia, en un. Els que estan en l'altre grup, ahir a les 9.45 hores, duïen una llauna de cervesa i esperaven recolzats en un dels laterals de l'església de Sant Agustí.

Aquella fila, com totes les que es formen davant dels menjadors socials o a prop de les parròquies, és un altre d'aquells successos tràgics de la crisi que ja s'han tornat falsament normals en aquesta ciutat.

Sortir del contenidor

► Com un dia també va passar a la categoria de normalitat barallar-se per tenir un lloc als esglaons de les esglésies, buscar a les papereres, dormir als aeroports, caminar arrossegant un carret, que els avis siguin els únics que dialoguin amb els que dormen al carrer –cada dia hi ha més cares noves– o veure algú sortir d'un contenidor.



JOAN PUIG

►► Una dona demana almoïna, ahir, a les escales de la catedral de Barcelona.

La gent que no té recursos recorre fins a quatre barris en un dia per aconseguir menjar

Fa dues setmanes, a prop del Centre d'Art Tecla Sala, dos homes van entaforar el cap al mateix temps en un mateix contenidor. Cap dels passatgers que esperaven en una parada de bus es va immutar al veure'ls.

Fa uns quants mesos, format en una d'aquelles cues, un home deia que la seva única missió en aquests moments és caminar per menjar. Dormia al carrer i havia establert una rutina. Al matí, es banyava en uns banys públics. Després, començava a caminar. De l'Eixample caminava fins a Sant Andreu, on uns veïns s'han organitzat per donar menjar als que ho necessiten. Era l'esmorzar. Al migdia, anava a l'església de Sant Agustí –ahir no el vaig veure en el primer torn– i seguia caminant

fins que, ja a les fosques, es decidia per anar a Sarrià, a un altre menjador organitzat per veïns, o acostar-se a Navas, a un menjador oficial. Després, desfeia els quilòmetres fets aquell dia.

Havia passat de tenir una vida de rellotge a una rutina de carrer i de supervivència. Seguir-lo, de barri en barri, era com fer massa real, i als carrers de Barcelona, *La carretera* de Cormac McCarthy. No és l'únic. ≡

 cgaya@elperiodico.com